

nog meer moois...

do 23.01 | Jan Delvaux & DJ Bobby Ewing - Belpop Bonanza Superstar



België telt zes wereldhits. Na 60 jaar popmuziek. Zoveel hebben de Amerikanen er elke week. Toch mag ons internationale gewicht niet onderschat worden. Het bekendste Japanse kerstnummer? De tune van Sesamstraat? De duurste platenhoes ooit? Een populair S-vormig blaasinstrument met kleppen? Dat zijn wij. Het logo van The Beatles? De grootste Turkse popster aller tijden? De strafste hit van Blur? Een hoes van de Sex Pistols? Dat zijn wij ook. We zijn vaak supersterren in het buitenland. En we zijn ook vaak belangrijk voor supersterren.

Belpop Bonanza Superstar wordt een grenzeloze avond tussen de wereldsterren. Zoals altijd verrassend, verrijkend en entertainend.

do 30.01 | Jens Dendoncker - Het zou grappig zijn als het niet zo triestig was



Jens Dendoncker komt eindelijk naar ons podium. Hij vertelt zonder schroom over zijn eigen leven: van de backstage van 'The Masked Singer' tot de therapieruimte op de psychiatrische afdeling. Van het aansnijden van de taart op zijn eerste communie tot zijn eerste (en tot hertoe enige) onenightstand.



za 19.04
Mohsin Abbas - Moh?!
EXTRA SHOW!

Piet De Praitere IK RUIK NAAR OOSTENDE



PIET DE PRAITERE

“Ik zou graag een hond hebben,” lacht Piet De Praitere vanuit de deuropening van zijn huis in Mariakerke. In het persbericht over zijn nieuwe voorstelling laat Piet noteren dat ze zal handelen over verhuizen en Oostende, over Poetin en de oorlog en over garnalen, kwallen, zeepaardjes en een teckel. Ik informeer voorzichtig naar de teckel. Ik ben als kind gebeten door een Duitse herder en sindsdien kijk ik met argwaan naar viervoeters, zelfs als het worsten op pootjes zijn. “Maar er is er geen in huis,” gaat hij verder. “Misschien is er zelfs geen teckel meer in mijn voorstelling.”

Piet “Ik wil geen voorstelling óver Oostende maken, maar ik wil Oostende er wel graag in betrekken. Omdat ik van kinds af een sterke band heb met Oostende. Via mijn vader. We woonden in Kortrijk en hij reed regelmatig naar Oostende om vis te kopen. En zelfs kaas. Moet je naar Oostende om kaas te kopen, vroeg ik dan (lacht). Mijn vader was gewoon graag aan de kust. We leefden thuis met een donkere wolk boven ons gezin, met een zieke zus die gestorven is toen ze veertien was. Oostende betekende even weg zijn van alles. We hebben er ook vele vakantie doorgebracht.”

“Ik heb dat overgenomen. Mijn vriendin en ik woonden in Gent en wij vonden het niet raar om op de trein te springen en een aperitief te komen drinken in Hotel du Parc. Gaandeweg kwamen we meer en meer en als vanzelf kwam de gedachte om te verhuizen.”

En ondertussen ruik je naar Oostende. Wat was er eerst, de titel of het idee van de voorstelling?

Piet “Ik had eerst een andere, heel rare titel, die ik achteraf bekeken mooier vind dan ik ruik naar Oostende: Los humanos infectados. Die bedacht ik tijdens de coronaperiode. Ik had het toen heel moeilijk, maar tegelijk vond ik het een zalige periode. Ik ben snel geprikkeld en ik hou van rust. En er was ook een sterk evoel van gemeenschap. We will all go down together (lacht). Je voelde echt dat we allemaal maar ewoon mensen zijn. Besmettelijke mensen. Het was verbijsterend om te zien dat er complottheorieën ontstonden, dat er zoveel polarisatie was. We leken wel geïnfecteerd door elkaars woorden. Dat zal allemaal in die titel, Los humanos infectados.”

Je neemt je publiek mee in een bad met absurde humor. Heb je het gevoel dat die humor matcht met Oostende?

Piet “Dat denk ik wel. Misschien heb ik ook wel daarom voor Oostende gekozen. Ik vind het een hele harde stad, ze zet mij met mijn twee voeten op de grond. Ik voel mij aange trokken tot de coolness van de Oostendenaar. Die praat iets trager, heb ik het gevoel. Wat zangerig ook. Chill gast, niet te druk doen.

Maar tegelijk zijn Oostendenaars zich heel erg bewust van waar ze mee bezig zijn. Ze zijn ook heel ommercieel en ze geven je de indruk dat het altijd wel goed komt met Oostende. Tegelijk zijn er de horden toeristen die 's zomers toekomen en de stad soms kapot dreigen te maken. Oostende heeft iets van een manisch-depressieve stad. Ze zal nooit af zijn. En dat is fantastisch. Mijn werk is ook nooit af.”

Jezelf heruitvinden is een thema in je nieuwe voorstelling.



Piet “Ik voel een gemis aan mensen die me nog niet kennen en die ik naar mijn shows wil krijgen. En om die aan te spreken, wil ik blijven vernieuwen. Ik zit in een niche en die is best interessant. Er is een vast publiek voor. Maar het kan breder. Met het ouder worden, ben ik meer compromissen gaan sluiten in mijn repertoire, toegankelijker geworden. En daarboven, ik ben ook mee met mijn tijd. Ik heb een verhaal te vertellen dat nog altijd relevant is, vind ik.”

“Over woke bijvoorbeeld. Ik vind dat een goede evolutie, maar ik vind het soms heel bizar wat er gebeurt. Tijdens een try-out had ik een woke-conflict met een vrouw in het publiek. Ik vroeg haar: stel dat ik droom en die droom is niet woke, mag ik dan die droom vertellen op een podium, terwijl ik erbij vertel dat ik afstand neem van mijn droom? Nee, zei ze. Ik zei: maar komaan, dat is toch fascistisch. (op dreef) Ik mag toch op zijn minst vertellen wat mijn droom was, als ik tegelijk nuanceer met mijn mening daarover? Ga ik nu in een cancel-cultuur terecht komen waarin ik niet meer mag zeggen wat ik wil? Of ga ik het daarom net wél doen? Daar ben ik nog niet uit.”

Wat is de rode draad doorheen je voorstelling?

Piet “Hoe ik de tijdsgeest kan vangen. En daarmee bedoel ik niet de actualiteit. Zeker niet. Maar we zijn wel in een tijd aanbeland die mij omver blaast. De stijgende energieprijzen, de oorlog in Oekraïne; we leven in gepolariseerde tijden, moeilijke tijden, rare tijden, maar ook opwindende tijden. Life begins when you're ready to face it, zei Fad Gadget.”

(tekst De Grote Post Oostende)

CREDITS

foto © Filips Naudts

duur ca. 80 min.

PRETTIGE AVOND!